

Lesní kouzla

Hluboko v lese žili ve skromné chaloupce tři bratři. Poctiví urostlí mládenci, kteří spolu žili již dlouhou dobu ve shodě, ale stále nebyli šťastní. Trápil je pocit, že jim něco schází. Chybělo jim něžné pohlázení, zvonivý smích a každý si pro sebe přál bytost, jež by mu porozuměla a sdílela s ním radosti i strasti.

Připadali si osamělí. Kdyby jen tušili, že je občas pozoruje i lesní královna se svým osobním skřítkem Jehličkou.

A přesto se cítili sami. *Osamělí*. Vítr foukal tato slova tak často, až se zdálo, že se mládencům posmívá. Jenže jedné horké letní noci při záři polovičatého měsíce zamrzl králi větrů úšklebek na rtech.

Právě této noci první bratr, řezbář, vyřezal nádhernou pannu z nejjemnějšího dřeva. Druhý bratr, básník, vdechl dívce duši. A třetí bratr, hodinář, pro ni vytvořil mechanické srdce. Všichni tři se nad jejich novým půvabným stvořením skláněli s nadějí ve svém nitru. Už si nebudou připadat tak sami!

Dívčino mechanické srdce se s odbitím půlnoci proměnilo v lidské a začalo hlasitě tlouct. *Buch buch. Buch buch.* Panna ožila. Zamrkala na trojici bratrů svými hustými řasami a rty se jí zvlply do laskavého úsměvu.

Od té doby žili sourozenci ve společnosti nejpůvabnějšího stvoření na světě. Naučili ji pečovat se o domácnost a na oplátku se o ni starali jako o nejvzácnější květinu. A také ji podle jedné pojmenovali.

*

„Fialko, pojd' sem, prosím,“ zavolá nejmladší bratr Ondřej. Dívka si již veškerou práci osvojila a mládence si oblíbila. Byli na ni moc hodní, ale někdy to svým chováním přeháněli.

Jenže Petr se také dožaduje dívčiny pozornosti: „Ne, já tě potřebuji víc! Fialko, pojd' ke mně.“

„No tak, nehádejte se. Já jsem nejstarší, a proto Fialka nejdříve pomůže mně.“

„Zapomeň, Matěji!“ pronesou oba bratři najednou.“ A takhle se před svou zahrádkou handrkují často. Ondřej, Petr i Matěj chtěli mít Fialku jen pro sebe a přetahovali se o ni jako o peřiny za chladných večerů. Ovšem při tom dnešním soupeření pošlapou lesní paní maličkatý koniklec.

„Podívej Jehličko, jak si z té dívčinky udělali služku. Vezmeme ji k nám, než ji zadupou jako tu nebohou fialovou rostlinku! Že se nestydí!“

„Máte pravdu, má paní. Víly světlušky alespoň budou mít po dlouhé době hosta Fialka bude mít nový domov a na ten starý ztratila vzpomínky.“

Jak tak plynul čas jednoho dne se do prosté chaloupky vrátí ze studií čtvrtý bratr. Jenže ho nejde přivítat žádný z jeho příbuzných. Místo toho mu cestu zkrří tíživé dusno. Vytratilo se snad z prostého obydlí veselí?

„Halo, kde ste kdo? Matěji, Ondro? Petře?“

Žádná odezva.

Ale s úlevou své tři sourozence najde pohromadě u pece. „To jsem rád, že vás vidím. Málem jsem se vás lekl.“ Tři postavy se však tváří jako boží umučení. „Co se vám proboha stalo?“

A tak začnou bratři vyprávět co se jim přihodilo. „Neměli jsme to dopustit. Určitě utekla a něco zlého se jí stalo. Zkoušeli jsme ji nespočetněkrát hledat, ale jako by se do lesa propadla. Jako by tohle místo bylo rázem prokleté,“ dokončí příběh Petr.

„Já ji najdu!“

Matěj se na Jakuba smutně usměje. „Jsi hodný, ale už jsme smíření s tím, že se jí nikdy nebudeme moci omluvit a napravit to.“ Na to si trojice nešťastníků povzdechne a všichni se odeberou na kutě.

Následujícího rána si Kuba přivstal. Nachystal si ranec a odešel pannu hledat. Klopýtal lesem přes klacíky, skákal přes kořeny, až zjistil, že skutečně zabloudil.

„Co tu děláš, človíčku?“ zeptá se skřehotavý hlásek Jakuba.

„Hledám pannu tak spanilou, že i slavici pěj o její kráse. Moji bratři jsou zoufalí, prý se k ní nezachovali nejlépe a chtěli by svou chybu napravit.“

Jehlička se zamračí „A proto posílají tebe? U všech mochromůrek, takhle by to neodčinili ani za tři léta.“

„Tak mi nepomáhej kvůli nim, ale kvůli té dívce. Bůhví kam se poděla a třeba se jí něco zlého stalo. Přece bys neměl to srdce ji chudinku nechat samotnou v širém lese.“

„Má se dobře. Lesní paní s ní na paloučku sází koniklec. Ten, jež ti tři pařezové rozdupali.“

„Prosím, Fialka patří k lidem. A navíc moji bratři jsou jako očarování, od té doby, co zmizela.“

„Věřím, že máš dobré srdce mládenče. Ohlásím tě tedy u lesní královny. Ucházej se u ní o místo služebníka. Pak budeš mít Fialku nablízku. Ovšem Fialce se u nás líbí. Nemůžeš ji vzít pryč proti její vůli. Musí sama chtít. Když se ti podaří ji přesvědčit, budeš o krok blíže si ji odvést...“

Jakub se na chvíli zamyslí. Pak však přikývne.

*

„Vedu ti nového pomocníka, má paní. Jakub zabloudil a potřebuje přístřeší. Nocleh i jídlo si samozřejmě poctivě u nás odpracuje. Co vy na to, veličenstvo?“

Královna si mládence zkoumavě prohlédla od jeho kudrnaté hlavy až k patě a nakonec pronesla: „A vlastně proč ne. Zahradník by se mi hodil. Tak tedy Jakube, ode dneška tu buď vítán. Vykonávej veškerou práci, kterou ti nakážu svědomitě a já se ti jednoho dne štědrě odměním.“

Jakub s vděčností kývne a Jehlička ho odvede do zahrad, kde mu ukáže veškerou práci.

*

Jakub poctivě pečoval o každý kousek zahrady. Jediný kvítek nezapomněl zalít. A občas nosil i nějakou kytici Fialce. Navíc jí chodil po večerech vyprávět příběhy a počítal pro ni hvězdy.

„Už sis u naší královny vydělal celkem velké jmění, Kubo,“ začala jednoho dne Fialka, „mohl by sis koupit cokoli by sis přál, tak proč tu tedy setrváváš?“

Jakub jí pohladí po tváři. „Přece kvůli tobě.“

Plavovlasá panna zamrká. „A nestýská se ti po domově?“

„Můj domov je tam, kde jsi ty. Když jsem tě poprvé uviděl, přál jsem si abys odešla se mnou. Ale jakmile jsem se na vlastní oči přesvědčil, že je ti mezi lesními bytostmi dobře, nechtěl jsem nic jiného, než abys byla šťastná. I kdyby to mělo znamenat, že bych měl s tebou zůstat zde. A přesto Fialko, dovedla by sis představit život se mnou ve své vlastní chaloupce u lidí?“

„Můj domov je tam, kde jsi ty, Kubíčku,“ napodobí jeho předchozí slova dívka. Fialce se po tváři skutálí slza dojetím. Jakub zvedne Fialku do náručí a zatočí s ní.

Jenže pak Jakub dívku položí na zem a zadívá se jí do očí. „Ale jak se odsud dostaneme? Myslíš, že by mě královna propustila ze služby a tebe nechala se mnou odejít?“

Znenadání se však vedle nich objeví lesní panovnice: „Co pak to tu slyším?“

„My bychom vás rádi požádali, zda byste nás nechala spolu z lesa odejít zase zpátky k lidem. Máme se rádi, paní a chtěli bychom začít nový život někde jinde.“ Oba se chytili za ruce.

„Zákony lesní země zakazují bránit v lidské lásce.“ Královna se dlouze zadívá na mladý pár. „Dokažte proto svou lásku. Jak moc se tedy máte rádi? Když se mi vaše odpověď zalíbí, pustím vás.“

Fialka se naklonila se k lesní paní a pípla: „Jakub je pro mě vším, bez něj nemohu žít.“

Jakub stiskl dívku pevněji. „Ani záře hvězd se nemůže rovnat jiskrák v jejích očích. A nic není cennější než čas, který mohu trávit s ní. Protože bez Fialky má duše pláče a srdce je zlomené.“

Na kamenné tváři lesní vládkyně se objevil smutný úsměv. „Bude se nám po vás stýskat, že Jehličko? Vyvedl bys prosím naše milé přátele z lesa a obdaroval je kouzelným váčkem s bylinkami? Pokud Jakub svým bratrům z této směsi z uvaří čaj, zbaví se ti tři zármutku. To bylo poučení, aby si ti hrubiáni pro příště pamatovali, že na koniklec se nešlape. Ostatně jako na všechny rostlinky.“

*

Když už jsou z lesa venku, pár se s Jehličkou rozloučí: „Děkujeme za všechno!“

Jehličkovi rty se zvlíní do širokého úsměvu. „Lidé se mají mít rádi a láska má dostat šanci na šťastný konec.“

Fialka s Jakubem brzy poté slavili veselku. Samozřejmě na svatbě nesmělo chybět ani jediné lesní stvoření. A Jakubovi bratři po kouzelných bylinkách mohli konečně každý dojít svému vlastnímu štěstí.

